

būdžinių dalyų ar eisimą sužino atlygę.
Janus verstukas nu volktonicas panaudotoje
nemenu, kaičiai nėra „dėl išvilkto ūgio“
leidžiamos, jei nėra, kaičiai sužinomas išvys
tai dalyj iš tamų, kaičiai sužinomas
„laipinis“ u kopti nėja. Janus nėra
ei ūgio tamų - tai nėra ei architektūros
komunitatė idealus, galb gali - ei elektrotechni-
nių išvys.

Sakantie nėrų problemos sprendimais
ne tik jui Romui ir Janui. Alytus u žili-
uociai ucerti išprenijos kaimui reis tregoti
sigo - ištekėjusios sarietės. Buvo būdžiniuose
jai kaimiukas ištekėjus vartui darbo, „giliai
nuoleti nėrų, sangrojant kurti, nėra nėrų -
tai suprave“. Tai nėrų, užsimili „joliogys-
vėmio“ būdo, „jolka gyvenimo būdo“, kaičiai
jaučiai patrai ištekėjus, nėrų ^o jaučiai jau-
nėjantių ištekėjus, nėrų išprenijos žiliu
nėrų išprenijos „nėrų“ ištekėjus išvys
siga išvys ištekėjus nėrų išvys
nėrų išvys.

Architektas ištekėjus iš tekėjus

junkuvių, N. Stachis u žiliu išvys nėrų -
gir polonius nėrų problemos sprendimais.
Jei, patsi. J. Sienkiewicz, „efektyvios“ leidžiamos
tamų i priekologių analizis nėrų, nėrų
tamų ištekėjus nėrų išvys jausmų
kalinimui.

Šiek tiek nuplaukei paruošumi,
trūksta pilnai pakorelio kaimo proble-
mos analizės, apibendrinimo.

Raiuys

86.03.11

„Kas yra žmė? Kas ji te manys?“

Planas

1. žmės nėrų nėrų mane,
o ar ji tolž užnėrų“.

2. „Aš nėrų je Janutė, nėrėti, išpriedi.
Aš nėrų atsakli je sau patikėti,
jodanguji je sodo.“

1. „jis manc tamų i mėnus užnėrų“
2. „jis manc manc i manc otvaregumas“

5. „Ir nukas, ir nukas aplinkos mane
mano žmogus kūnuiž ſ... I marga i
mūsų kaukli“

„Ir jis daugiau žemės kaukolio užs
tavo molys ir tuo dainoje,
tuu didesni žemės kaukolio dali tuo
dauq užlis ir dainos“

Šis laikus poetai savo kūnyboje bulia
žmogaus gyvenimo facinui, saulėlyčia ne
aplinka, vėjas žemėje problema, viško jas
sprenčiau. Savaij; iš klaciuočių atrodo į
Kiecelius. Jo žmogus - „vėjatos vėlės,
nei le žmogaus užkės negali pasakyti,
kokia doji žemė iš did ko jis egzistuo-
ja“ (A. Auška) Žemai ir tilies, žemė le
žmogaus - „megytas, ranklilitas, rankes
kaukolys“. Šis žmogus, savo stipručiu
rankomis bendraus ir griež žemėje, išnac-
mina, paleina savo gyvenimą žmogus.

Eilėraityje akis „žmogus“ į Kiecelius
apdorinoja stiprus, galveg žmogus, no-
dėstę „dėip žemės užtulio iš tarp rankų

kaukolio“, visagai gamtos pigr saldoj,
žemės iš formos vartoj. Žemė iš žmogeu
i Kiecelių kūnyboje - neatgaujame. Tai
žemės nukur žmogus, o jis ją pirmosi
juostais užnestasi, raimas, apstali galuonui
uždestijos įmūkėti.

Kaukolio iš žmogaus sėdyti ypač ypač
eilėraityje „lyra“. Jo lyrius buopis - mi-
niniukas, ~~delgintasis~~ ~~→~~ faradis, apūpantis
savo išlgnucis iš jis paskutis spalvų žmogu-
s. Poetas nėra jis atiblieri žmogaus ryši
nu paskutinė, išolyti, jog narktauna
žmogui - „žmogaus už žmogus išteli“.

Humanumo problema labai ypačiai
jaučiamai eilėraityje „Nolis“. Žmogaus mol-
dūai lemia išgyventi ne omen laimes ir
duaugimą, bet iš sundegimo, smacuon.
I Kiecelių žmogaus nukurias - faran-
duti užs žmonijos skausmą savo molies
gelūcen:

„Jei kulkai į mano žmogų žemę,
~~Nolis~~ žmogas lehia žemai man molis...“
Ninon eilė eilėraityje jaučiamai aukš-

fakus autoniam sioncijā: iuoges veltoti megali,
rečeri leies nūmogeli. Jo vaukos turi būti
raukos, iuocijos labui. TOS "lyg medūzai
grublitos" vaukos, galūnios ir viltamolyti
gawalirkos stichijos, saldyti atauq, prisalo
ravo joga fauandoli humanisjēms tīkslams.
Kes kitoip - "tāpi, vākau, turetys vauki danguri
nūgori ? / Šajā sevīcīcī īeuē liepinor nelegli?"

Ne, vaukos pūklauks neplāzē gandrāns, jas
pūklauks autoniam ~~plāzē~~ gandrāns, jaq herku-
cianu spāntuocēi, jas reihalūgos fārdienei
deconai minkytli, iephūnūci gēli fākislyti,
fāpūnūci rāko galēlei paglostytli.

... dideliam nām fārcelēci, sadinas,
nūtācītātā. reihalūgas i manu delucas...

Iuogaus vaukos - nežāmojācas teatas. JAS
peria Gējā zinieji. Jei darto reuelatys dika
iuogas uenjāncia nērisas, atstāntas nū fā-
rālio:

"... aukas man nebūtiečia,-
man tīk nūtātā aukas vaukos...
[...] Suljēt jorq tūtys, jorq rātelys
man vaukos - jas jūnas pūklauko..."

visai 8. Riebelaitio iepirkai vīdinga vāi,
kad ideāluodamas iuogu, poetas īspātu-
gai fabūna jo holītyrisuma, glāzoles
uzīs iuā iuomija:

*Ai iuoges:

~~Nē ūnōli.~~ viņas lajas visam vādenīgme".
Rūķēnas, hūcītis Gējā, neapmeklēta rāno,
nes tāso tīk nūgalejs mītī iuogus gali
jaustis tīkru fārculio kūmīnīcei:

"mītī ar skelbi pūkīcianu rāo prieši,
o īpēriņi - gādāmūgi dzauki".

8. Riebelaitis pīcīca fāroli iuā tātīgā u
laimē, nēleisti ūi qēlētā rāno aizmī-
gūcī nūcīpītī epochas kētys iuocijos
grybīj: "Mītētāt iuogas
pēlētāt ātītēs

"vākau, pēlētāt ūi ātītēs nūpītēj:
pagālāciu nūmolytis iuogaus!"

Pēto lēpos dygojis kāmba nīcīs nū-
molytis vaukos, nes tīk tātā rā
zēnes laimes laidas, tīk tātā fo
tātētātā dangumi iuogas rāo gali
juostli iuā qētītī iuomīj plānelq-ū-

aug. 8. Nielaičio žuogos, „mūgų amūnitas, džiai žuogis, aleitų, rato likimo žimininkas, mugaletojas, Š. J., faiangėj iolių reňjas, naujos užuomenės ženijas, pateldeitos nė 10, ka gerausio ypa žukinė žuogija“
haip jis apibūdino A. Lichnovskį,
darbais meninėje teisė patastyta:
nūsimingai rado darbais išpramintus rado
būtų žinėjti, kuri teisė ištarti:

- Aš esu žuodgas.

Žuogos.

Š. J.

Ašau n
žinu.

Darbuo labo trūksta nuoselimo, nūtis perėjimus nuo mėnesių mėnesių prie būtos.

5/4

Kainys

Epočios ir amūnibus konflik-

tas J. Grisių tragedijoje „Mukės
Nautas“

Planas.

I „Mukės Nautas“ - dalyvius lečiuosius
drąsiai žengijos vienčių.

II Nautas - hercilio kosojo tipo.

1) A. Nautas - ašluoga amūnibie,
očiuosius žuoges.

2) Mukės Nauto faiangios
iolijos - pagrindinių jo laiquinio priekėstis
(per siavas planas.)

III Aduotis - „Užbikilės laiko nupilti
ei viadala įveida į seną
maroj „lomo tapies“
(J. Grisių)

28.13

Alaidig žainyčias

1 kablelis - vienaukis sakinių dalys.

2 - maleista vaidė.

① geruotinė Nauotis?